

JÄLLEENSYNTYMISMUISTIN HERÄTESSÄ

9.3.1919

Viime kerralla puhuimme siitä, miten jälleensyntymismuisti herää itsestään ihmisessä silloin, kun hän on kulkenut määrättyä henkisen kehityksen tietä. Kun ihminen on elämässään noudattanut jonkun mestarin, sanokaamme vaikka Jeesus Kristuksen, antamia elämän ohjeita, noudattaneet hänen käskyjään, silloin ihmiselle voi tapahtua se, mitä Jeesus Kristus itse lupasi opetuslapsilleen. Silloin ihmiselle tulee lohduttaja, Pyhä Henki, ihminen tulee tietoiseksi siitä hengestä, joka hänelle kertoo, mitä Jeesus on opettanut. Tarkoitin sitä, että silloin ihmiselle tulee juuri semmoinen tieto, joka eräältä kannalta katsoen on merkki jälleensyntymismuistin heräämisestä. Se henkinen tieto, jonka ihminen silloin saavuttaa, on merkki siitä, että hän on ollut olemassa ennenkin, se osoittaa ihmiselle, että hän on henkiolento eikä vain näkyvä ruumis. Tämän tiedon ihminen saavuttaa, kun hän kuulee henkisestä kaidasta tiestä ja alkaa sille pyrkiä mestarin neuvoja noudattaen, ja silloin voimme ymmärtää, että melko pian hänessä herää myös jälleensyntymismuisti.

Nyt tahdomme puhua muutamista seikoista, jotka liittyvät jälleensyntymismuistin heräämiseen, ja silloin tahdomme ensin heittää silmäyksen itse jälleensyntymismuistiin, puhua sen laadusta ja vastata kysymykseen: ”Millainen on se jälleensyntymismuisti, joka tällä tavalla herää?” Sitten tarkastelemme vielä vähän unohdusta, heitämme vielä silmäyksen siihen, miksi unohdus on välttämätön ihmisen syntyessä maailmaan. Sitten aiomme vielä puhua joistakin seikoista, jotka liittyvät jälleensyntymiseen, ja vielä parista seikasta, joita tahdomme nimittää maalliseksi paratiisiksi ja ylösnousemukseksi.

Jos nyt otamme puheeksi jälleensyntymismuistin, niin kysymme: ”Millainen tämä muisti on silloin, kun se herää itsestään, silloin kun se tulee henkiselle ihmiselle henkisenä muistina, henkisenä lahjana? Me voimme nähdä, kun katsomme jotakin tavallista ihmistä maailmassa silloin, kun hän saa kuulla jälleensyntymisestä ja innostuu tähän maailmankatsomukseen, että hän ensiksi alkaa pohtia, mikä hän itse on ollut ennen. Hän alkaa ihmetellä, mikä hän on mahtanut olla entisissä elämässään ja milloin hän on elänyt. Ja tavallisesti ihminen, joka tällä tavalla alkaa itsekseen ihmetellä entisyyttään, etsii historiasta tunnettuja henkilöitä, joina hän on saattanut olla. Tämä on itse asiassa aivan läpikäyvä piirre jälleensyntymisaatteen omaksumisessa, että kun joku ihminen innostuu jälleensyntymisaatteeseen, niin hän käsittää tämän asian ensiksi persoonallisena asiana, häntä huvittaa olla joku tietty historiallinen henkilö. Ja vaikka hän ei uskoisikaan olleensa jokin etevä historiallinen henkilö, niin hän kuitenkin mielellään kuvittelee eläneensä silloin ja silloin, jonakin tietyinä historiallisena aikana.

Meillä on tästä seikasta niinkin vanha opetus kuin Pythagoraan ajalta. Kun viisas Pythagoras, vihitty tietäjä, kertoi oppilailleen jälleensyntymisestä, niin oppilaat kovasti innostuivat. He syventyivät siihen oppiin, ja alkoivat keskustella keskenään siitä arvailen ja kertoen toisilleen, mitä he olivat ennen olleet. Ja jokainen luuli, että hän on ollut se tai se kuningas, se tai se tyranni, tai joku muu historiallisesti tunnettu henkilö. Ja ollessaan vielä tämän ensimmäisen vilpittömän innostuksensa vallassa he menivät opettajansa Pythagoraan luo, ja kertoivat hänelle, mitä he olivat entisissä elämässään olleet. He kuvasivat kuinka tämä muisto tuntuu aivan heidän veressään, heidän suonissaan ja jäsenissään, ja kysyivät sitten Pythagoraalta, kuka hän oli mahtanut ennen olla, millainen ihminen Pythagoras on ennen ollut. Ja kerrotaan, että Pythagoras hymyillen vastasi: ”Silloin kun te olitte suuria historiallisia henkilöitä, silloin minä olin kukko!” Sillä hän tahtoi opettaa oppilailleen, ettei pidä antaa mielikuvitukselle valtaa.

Me voisimme kertoa paljonkin tällaisia kaskuja, mutta tyydymme pariin nykyaikana tapahtuneeseen esimerkkiin. Ranskassa oli eräs seurue, jonka jäsenet olivat kiinnostuneita mm. jälleensyntymisaatteesta. Ja kerran, kun taas oli puhe jälleensyntymisestä, sanoi eräs seuran jäsen: ”Minä olen ollut ennen Henrik IV, Ranskan kuningas. Minä muistan sen aivan varmasti.” Ja hän lausui sen niin voimakkaalla vakaumuksella, että koko seura hämmästyi ja ällistyi. Mutta eräs

toinen seuran jäsenistä sanoi hänelle: ”Niinkö, oletko sinä ollut Henrik IV, mutta miksi et sitten tule syleilemään minua?” ”Kuinka niin?” hämmästyivät vuorostaan tuo ensimmäinen. ”No”, sanoi toinen, ”minähän olin silloin sinun rakastajattaresi, herttuatar Gabrielle d’Estrées!” Tässä on toinen hyvä esimerkki siitä, kuinka ei pidä antaa mielikuvitukselle valtaa. Henrik IV oli Ranskan suurin ja etevin hallitsija, ja ihmiselle tuottaa mielihyvää ajatus, että hän on suuri ja merkillinen. Teosofisen Seuran ensimmäinen presidentti eversti Olcott sanoi kerran: ”Kahdeksan rouvaa on minulle vakuuttanut olleensa ennen Maria Stuart, ja en tarkalleen muista, kuinka moni on vakuuttanut olleensa Marie Antoinette. Silloin ei todella tiedä kenelle pitää osoittaa kunnioitustaan, kun heitä on niin monta!”

Tällaisia esimerkkejä voi löytää jokainen, joka tutkii jälleensyntymisaatetta. Nämä ovat esimerkkejä siitä, milloin mielikuviutus on päässyt valloilleen. Kun kuulemme tällaisia kertomuksia, niin voimme tietää, ettei niissä ole pontta eikä perää, sillä tällaisissa ”muistamisissa” on aina mielikuviutus toiminnassa.

Mutta kun jälleensyntymismuisti itsestään herää henkisesti tavalla, silloin sen herääminen on aivan toista, silloin jälleensyntymismuisti toimii aivan toisella tavalla. Henkinen jälleensyntymismuisti ei sano ihmiselle: ”Sinä olet elänyt silloin ja silloin, ja olet ollut se ja se henkilö.” Jälleensyntymismuisti henkisenä muistina ei toimi niin, vaikka siihen saattaa sivuilmionä liittyä semmoistakin muistia. Jokin psyykinen ihminen voi saada semmoista tietoa entisyydestään, mutta ne tiedot ovat omiaan enemmän tyydyttämään vain uteliaisuutta kuin todellista tarvetta. Henkinen jälleensyntymismuisti on jotakin sellaista, joka tulee ihmiselle sielullisena, henkisenä olentona, sillä sellaisena ihminen on kehittyvä olento, jolla on tietty päämäärä saavutettavanaan, hän on olento, joka kulkee jotakin päämäärää kohti. Ihmiselle henkisenä olentona eivät detaljitiedot menneisyydestä ole niin tärkeitä, hänelle ei ole niin tärkeitä tietää, mikä persoonallisuus hän on ennen ollut, vaan mikä on hänelle erinomaisen tärkeitä, niin se on tieto siitä, millä tavalla hän on kussakin elämässä kehittynyt, minkälaisista kehityksen tieteistä hän on ennen kulkenut ja millä tavalla mennyt eteenpäin kehityksessään edellisissä ruumistuksissaan. Mikä hänen nimensä on ollut ennen, se on vähempiarvoista. Henkisen kehityksen ja sielullisen kasvun rinnalla se on aivan toisarvoinen asia. Nekin tiedot säilyvät kyllä luonnon suuressa muistissa. Mitään ei mene ihmiseltä hukkaan, sillä kun hänelle on hyödyksi tai välttämätöntä, ja ennen kaikkea, kun se on välttämätöntä hänen työlleen ja hyödyksi koko ihmiskunnalle, niin herää jälleensyntymismuisti siinäkin suhteessa. Mutta kun se henkisenä herää itsestään, niin se ei heti alussa toimi sillä tavalla, että entisten elämien yksityiskohdat palautuisivat tajuntaan.

Jos muistatte, mitä aikaisemmissa esitelmissä on puhuttu, niin niissä sanottiin, että jokaisessa ihmisessä on ns. elämän kirja, ja siinä elämän kirjassa on eri lehtiä, ja jokaisessa elämän kirjan lehdessä on kirjoitettuna tulos jostakin edellisestä ruumistuksesta. Ihmisellä on uusi fyysillinen ruumis tässä elämässä, mutta sielullisena ja henkisenä olentona hän on ikään kuin ylösnoussut, ja nyt hän taas rakentaa uutta elämän kirjan lehteä. Ja kun hänessä henkinen jälleensyntymismuisti itsestään herää, niin se merkitsee, että hän herää tajunnan tilaan, joka hänellä oli ennen syntymää. Hän herää korkeammassa olomuodossaan siihen tajunnan tilaan ja saa lukea elämän kirjaansa, ainakin muutamia lehtiä siinä kirjassa, johon on kirjoitettu hänen elämänsä päämäärä ja hänen edelliset saavutuksensa. Jokainen lehti sisältää jonkin persoonallisuuden saavutuksen, mutta sitä persoonallisuutta ei ole enää semmoisenaan olemassa. Nyt kun ihminen herää tähän henkiseen tilaan, että muisti herää, niin se merkitsee, että hänen tietoisuutensa ulottuu joko yhteen lehteen tai useampiin lehtiin yhtä aikaa. Jos hänen tietoisuutensa ulottuu vain yhteen lehteen, niin hän näkee, mikä on ollut edellisen inkarnation henkinen tulos, mutta ei näe aikaisempia ruumistuksiaan eikä mitä niissä on tapahtunut. Voidakseen nähdä elämän kirjan lehdistä menneen persoonallisuutensa yksityiskohtineen täytyisi tästä lehdestä tajunnan laskeutua alas edelliseen persoonallisuuteen. Silloin se loisi uudelleen eloon sen vanhan persoonallisuuden ja uppoutuisi siihen, ja silloin voisi muisti lukea uudelleen kaiken, mitä sen persoonallisuuden yhteydessä on tapahtunut. Näin voi kyllä tapahtua, ja on joissakin tapauksissa tapahtunut.

Mutta kun henkinen jälleensyntymismuisti normaalilla tavalla herää, niin se ei luo uudestaan menneitä persoonallisuuksia, vaan se lukee elämän kirjan lehtiä. Silloin se itse asiassa kohtaa edellisten inkarnatioidensa eläviä tuloksia, se kohtaa oman itsensä. Ihminen kohtaa siinä tajunnan tilassa oman Itsensä ja omat itsemerkintänsä edellisistä inkarnatioista, mutta semmoisina, kuin ne ovat deevakhaanisen mietiskelyn jälkeen, niin että hän kyllä näkee, mitä edellisissä inkarnatioissa on opittu, mutta ei niiden yksityiskohtia. Sanokaamme esimerkiksi, että ihminen on ollut edellisessä inkarnatiossaan erityisen ahne olento. Silloin hän kuoleman jälkeen kärsii suunnattomasti ahneudesta, kun hänen pitää vapautua siitä. Ihminen on eläessään ahnehtinut kultaa, rahaa, hän on tahtonut omistaa kultaa, ja kun hän on elänyt semmoisessa ahneen persoonallisuuden inkarnatiossa, silloin hän on saanut kärsiä sanomattomasti kuoleman jälkeen, kun hänen on täytynyt vapautua ahneudesta. Hänen on täytynyt siitä vapautua, ja hän on silloin saanut repiä sen ulos sielustaan, sydämestään. Hän on saanut repiä pois kaikki, mitä sen persoonallisuuden sydämessä on ollut ahneuden himoa. Ja sitten hän on saanut taivaassa elää elämänsä uudelleen, mutta se taivas on saattanut olla pieni ja köyhä. Sillä kun hän on ollut niin ahne, ettei ole voinut suoda toisille paljon mitään, kun hän on ollut itsekäs eikä ole auttanut toisia ihmisiä, niin silloin taivaselämän sisältö, ne taivaalliset aarteet, joita hän on voinut koota, ovat vähäiset, ja ne muodostavat hänen taivaansa pieneksi. Hän on eläessään ollut laiha ja kolkonnäköinen, ja hän on saattanut auttaa toisia ihmisiä vain hyvin vähän, sillä hänellä ei ole ollut rakkautta ihmisiin. Hän ei ole voinut auttaa ihmisiä rakkaudesta heihin, ei, vaan ainoastaan niin, että tuossa on joku ihminen kaatunut ja hän on sydämessään tuntenut jotain myötätuntoa ja nostanut hänet ylös. Tai hän on voinut kohdata nälkäisen ihmisen ja on saattanut häntä ruokkia. Nämä tällaiset pienet auttamistapaukset muodostavat hänen taivaselämänsä perustan, mutta vaikka hänen taivaansa on pieni, on ihminen saattanut olla siinä onnellinen. Mutta lopputulos, jonka ihminen on oppinut taivaassa ja joka kirjoitetaan elämän kirjaan, on se, ettei ihmisen pidä olla ahne, sillä onni tulee vain siten, että auttaa toisia ja tekee hyvää. Sen ihminen on saanut kokea taivaassa. Ja kun ihmisessä herää jälleensyntymismuisti, niin hän tästä elämän kirjan lehdestä näkee, mitä hän silloin on oppinut ja minkä verran puhdistanut persoonallisuuttaan. Ja silloin hän voi kysyä itseltään, osaako hän näitä asioita nyt toteuttaa elämässään. Ei ole sanottu, että hän on sitä vielä täysin oppinut. Vaikka hän on siinä onnellisessa asemassa, että hänessä on henkinen jälleensyntymismuisti herännyt, niin ei ole silti sanottu, että hän on täysin vapautunut persoonallisista puutteellisuuksistaan.

Tämä on vain yksi esimerkki, sillä aivan samoin on asia kaikkien inhimillisten himojen suhteen. Sanokaamme, että ihminen jossakin elämässään saa oppia, että maallinen valta ja kunnia ovat mitättömiä asioita. Hän on etsinyt ja saanut kunniaa, ja kuoleman jälkeen hän näkee sen, mitä kunnian tarkoitus on opettaa ihmiselle, hän näkee, että kunnia on ulkonainen asia. Se on asia, jonka ihminen voi saada toisilta ihmisiltä, se on sellaista, minkä ihmiset voivat antaa toisilleen ja myös ottaa pois toisiltaan. Ja se, mitä ihmiset voivat antaa ja ottaa, se on ulkonainen asia, ja se ei merkitse mitään. Ihminen voi myös nähdä, että hän on ollut jossain edellisessä elämässään epäsiiveellinen olento, ja siitä hän saa oppia, että sellaisessa elämässä ei ole mitään onnea ja autuutta, vaan ainoa, mikä voi antaa ihmiselle onnen, on rakkaus.

Tämmöisenä herää ihmiselle henkinen jälleensyntymismuisti. Hän näkee kaikkia menneiden ruumistusten saavutuksia, niitä tuloksia, joita hän on oppinut menneistä kokemuksistaan. Hän on voinut jo oppia niin paljon, että hän näkee, kuinka huonot taipumukset ovat asioita, jotka johtuvat menneisyydestä ja jotka voivat saada vahvistusta menneisyydestä. Hän näkee, että jollei hänessä tässä elämässä enää ole näitä taipumuksia, jos hän ei ole ahne eikä epäsiiveellinen, niin sekin johtuu menneisyydestä. Hän on varmistautunut siitä, ettei hänessä ole sitä tai sitä heikkoutta, vaan että hän tietää olevansa niistä vapaa, mutta se on kuitenkin asia, jonka hän ennen on oppinut.

Tämä on tärkeä opetus, jonka ihminen saa, että kun ihmisessä jälleensyntymismuisti henkisenä muistina herää, niin hän näkee, että oikeus hallitsee maailmaa, ja ettei ihminen ole mitään ominaisuuksiaan saanut lahjaksi, vaan että jos jokin ihminen on jossakin suhteessa etevämpi tai

puhtaampi kuin toiset, niin hän on sen etevämyytensä ja puhtautensa suurilla kärsimyksillä hankkinut; ja jos hän on jossakin kohdassa puutteellinen, niin se merkitsee, että hän ei ole sen asian takia vielä niin paljon kärsinyt, että olisi siitä kokonaan vapautunut.

Tämä on jälleensyntymismuistin tarkoitus. Tällainen tieto on paljon tärkeämpää, kuin tieto siitä, millainen persoonallisuus on ennen ollut. Sen tähden luonto ei ilman muuta anna ihmiselle muistoa semmoisista asioista, vaan elämä opettaa hänelle aivan muuta. Jälleensyntymismuisti on ihmiselle välttämätön henkisen kehityksen ja sielullisen kasvun kannalta, mutta ei suinkaan persoonallisuuden turhamaisuuden kannalta. Ja siksi ei ihminen, kun hänessä todellinen jälleensyntymismuisti herää, tunne harrastusta menneiden elämiensä yksityiskohtiin, vaan se ilmenee hänessä niin, että ihminen alkaa vakavasti ja lujasti luottaa henkiseen kehitykseen, suureen oikeuteen, joka maailmassa vallitsee, karman lakiin, sekä ennen kaikkea siihen, ettei mikään ponnistus mene ihmiseltä hukkaan.

Kun jälleensyntymismuisti tällä tavalla herää ihmisessä, niin siitä seuraa se, mistä olemme puhuneet jo ensimmäisessä näistä esitelmistä, nimittäin tieto siitä, että jokainen ihminen itse asiassa tahtoo itse tänne tulla. Jokainen ihminen on tahtonut itse tänne syntyä, kukaan ei ole syntynyt vastoin tahtoaan. Vaikka ihminen on nähnyt, että tässä elämässä on niin paljon kärsimystä ja pahaa, niin sittenkin hän on tahtonut tänne syntyä. Me emme voi syyttää Jumalaa tai kohtaloa siitä, että olemme täällä, sillä olemme itse tahtoneet tänne syntyä. Ja kun meissä herää muisti menneisyydestä, niin tämän muistin kanssa käy käsi kädessä tulevaisuuden tieto. Kun muisti herää, niin herää myös tulevaisuuden tieto. Tällaisen jälleensyntymismuistin yhteydessä herää aina henkinen tieto siitä tulevaisuudesta, mikä ihmistä odottaa. Henkinen jälleensyntymismuisti ei voi herätä ilman, että ihminen saa selvän tiedon sekä menneisyydestä että päämäärästään. Ihminen näkee, miksi hän kerran tulee. Tähän muistin heräämisen yhteyteen kuuluu myös se, että silloin ihminen oppii tuntemaan ainakin yhden mestarin, tai ehkä useampiakin mestareita, ja kulkemaan heidän jäljissään, sillä tämän asian yhteydessä pitää herätä tieto siitä, mihin saakka on menneisyydessä päässyt. Ihminen, joka tuntee jonkun mestarin, näkee selvästi kaidan tien. Hän tietää, että sitä kohti pitää kulkea ja että mestarin ohjeet sille johtavat. Hän näkee menneisyyteen, ja näkee, mitä askeleita hän on ottanut ja mitä hänen on vielä otettava. Kun hän katsoo menneisyyteen, niin hän näkee, mitä elämä häneltä vielä odottaa. Hän näkee silloin, ei ainoastaan tämän nykyisen elämän loppupäiviä, vaan myös, millaisten kärsimysten läpi hänen pitää vielä kulkea, mikä hirmuinen taakka häntä odottaa tulevassa ruumistuksessa, johon hänen pitää astua. Silloin ihmissielu sentään vavahtaa.

Tämä fyysillinen elämä, jota madame Blavatsky kutsui ainoaksi helvetiksi, se on siksi raskas ja vaikea, että kun sielu katsoo, mikä sitä odottaa, niin se vavahtaa, sillä se näkee, kuinka hirmuisen paljon sen on vielä kärsittävä. Jos elämässä on iloakin, niin kärsimystä on paljon enemmän. Ihmisen henki, joka on itsessään vapaa ja pitää lentämisestä ja kiitämisestä vaillo rajoituksia, vavahtaa, kun se näkee ne kahleet, joihin sen pitää astua. Mutta sitten sielu näkee päämäärän, jota kohti tuo kärsimysten täyttämä elämä häntä johdattaa ja tahtoo häntä viedä. Hän näkee, mitä erityistä ominaisuutta, vahvuutta tai luonnetta hänen pitää kehittää, ja mitä tuossa elämässä kärsimysten kautta hänessä kehittyä. Hän näkee, että elämä muodostuu hänelle helvetiksi, ja siksi hän ensin arkailee ja vavahtaa, mutta sitten hänet valtaa ilo ja riemu, kun hän näkee päämäärän. Ja siinä ilossa ja riemussa hän tahtoo kohdata sen elämän ja voittaa sen vaikeudet. Ja silloin sielu tekee merkillisen lupauksen; ”Oi Isä, oi Isä, minä tahdon palvella sinua! Ei merkitse mitään, vaikka minun pitää kärsiä oppiessani täyttämään sinun tahtoasi! Minä tahdon palvella sinua, tahdon täyttää sen päämäärän, jonka sinä olet minulle asettanut!” Tämän lupauksen ihminen on Jumalalle velkaa, ihminen on luvannut palvella Jumalaa. Mitä merkitsee, että ihminen tahtoo palvella? Se on ihmisen velvollisuus, että hän tahtoo palvella Jumalaa. Mutta että se olisi todellista, että ihminen todella osaisi palvella Jumalaa, täytyy hänen oppia rakastamaan, rakastamaan Jumalaa ylinnä kaiken ja lähimmäistänsä niin kuin itseänsä. Mutta voidakseen oppia rakastamaan aivan epäitsekästi, aivan pyyteettömästi, aivan ilman laskelmia, täytyy ihmisen tähän elämään

syntyessään unohtaa se onnen tila, jossa hän on lupauksensa tehnyt ja mitä hän on luvannut. Se tapahtuu luonnon pakosta. On luonnon välttämättömyys, että ihminen laskeutuu ennen syntymäänsä korkeammalta astraalitasolta unohduksen Lethe-virtaan. Se on luonnon välttämättömyys sen tähden, että jos ihminen muistaisi luvanneensa palvella Jumalaa, ja rakastaa lähimmäisiään, silloin eläisi hänessä tuommoinen tieto ja kehoitus, joka tekisi hänet epävapaaaksi rakkauden ja hyvyyden toteuttamisessa. Mutta kun ihminen unohtaa lupauksensa, niin elämä panee hänet koetukselle: ”Tahdotko palvella saavuttaaksesi sillä jotakin etua itsellesi, vai tahdotko palvella hyvää vain hyvän itsensä takia?”

Mutta unohduksella on toinenkin tarkoitus. Jos ihminen muistaisi, mitkä kärsimykset häntä odottavat, niin hän ei ehkä jaksaisi elää. Sentähden sanottakoon ohimennen, että ihmisen vapaan tahdon merkki on se, että ihmiselle on annettu valta tappaa itsensä, että ihminen voi riistää hengen itseltään. Se valta on annettu ihmiselle, koska luonto tahtoo näyttää, että se ei pakota ihmistä elämään kärsimyksissä, vaan että ihminen itse on tahtonut tänne syntyä ja itse tahtoo täällä elää. Mutta jos ihminen toisi mukanaan tiedon kaikista niistä kärsimyksistä, kaikista vääryyksistä, kaikista kidutuksista, kaikista vaikeuksista, jotka sitä elämässä odottavat, jos sielu toisi niistä tiedon syntyessään, niin ihminen ei jaksaisi elää, vaan hän ehkä tappaisi jo lapsena itsensä. Sen tähden on välttämätöntä, että unohduksen virta pyyhkii kaiken semmoisen muiston ja tiedon tietoisuudesta pois, niin että sielu voi vapaasti vähitellen kasvaa elämästä elämään.